

Zbornik sudske prakse

RJEŠENJE OPĆEG SUDA (osmo prošireno vijeće)

31. srpnja 2020.*

„Tužba za poništenje i naknadu štete – Javna služba – Ugovorno osoblje – Odbijanje zapošljavanja zbog nesposobnosti za obavljanje dužnosti – Rokovi za podnošenje tužbe – Kogentna narav – Nepravodobnost – Računanje roka – Utvrđivanje datuma od kojeg se zainteresirana osoba mogla upoznati sa sadržajem odluke – Očita nedopuštenost”

U predmetu T-272/19,

TO, sa stalnom adresom u Bruxellesu (Belgija), koju zastupa É. Boigelot, *avocat*,

tužiteljica,

protiv

Europske službe za vanjsko djelovanje (ESVD), koju zastupaju S. Marquardt i R. Spac, u svojstvu agenata,

tuženik,

povodom zahtjeva na temelju članka 270. UFEU-a radi, s jedne strane, poništenja, kao prvo, odluke ESVD-a od 15. lipnja 2018. kojom se tužiteljicu obavještava da ne ispunjava sve uvjete za zapošljavanje predviđene u članku 82. Uvjeta zaposlenja ostalih službenika Europske unije i da se ne može zaposliti kao članica ESVD-ova ugovornog osoblja, te, kao drugo, odluke tog istog tijela od 14. siječnja 2019. o odbijanju njezine žalbe od 14. rujna 2018., te, s druge strane, radi naknade štete koju je tužiteljica navodno pretrpjela,

OPĆI SUD (osmo prošireno vijeće),

u sastavu: J. Svenningsen, predsjednik, R. Barents, C. Mac Eochaidh, T. Pynnä (izvjestiteljica) i J. Laitenberger, suci,

tajnik: E. Coulon,

donosi sljedeće

* Jezik postupka: francuski

Rješenje

Okolnosti spora

- 1 Odlukom od 15. lipnja 2018. tijelo nadležno za sklapanje ugovora o radu (u daljnjem tekstu: TNSUR) Europske službe za vanjsko djelovanje (ESVD) obavijestilo je tužiteljicu, kandidatkinju za mjesto člana ugovornog osoblja unutar ESVD-a da ne ispunjava sve uvjete za zapošljavanje predviđene člankom 82. Uvjeta zaposlenja ostalih službenika Europske unije (u daljnjem tekstu: UZOS) i da se ne može zaposliti kao članica ugovornog osoblja. Tu je odluku ESVD poslao tužiteljici 15. lipnja 2018. na njezinu privatnu adresu elektroničke pošte.
- 2 Tužiteljica je 14. rujna 2018. podnijela žalbu na temelju članka 90. stavka 2. Pravilnika o osoblju za dužnosnike Europske unije (u daljnjem tekstu: Pravilnik o osoblju) protiv te odluke. Navedena je žalba podnesena elektroničkim putem sa službene adrese elektroničke pošte tužiteljčina odvjetnika, pri čemu je kopija upućena na tužiteljčinu privatnu adresu elektroničke pošte.
- 3 Odlukom od 14. siječnja 2019. ESVD-ov TNSUR odbio je tužiteljčinu žalbu. Tu je odluku ESVD poslao tužiteljici i njezinu odvjetniku, prvo preko programa Ares, sustava za upravljanje dokumentima koji omogućuje pošiljanje poruke elektroničke pošte adresatima koji nisu članovi ESVD-ova osoblja, i to 14. siječnja 2019. u 17 sati i 46 minuta, a potom porukom elektroničke pošte istog dana u 17 sati i 52 minute te u 18 sati i 5 minuta.
- 4 Tužiteljica je 15. siječnja 2019. u 8 sati i 40 minuta poslala svojem odvjetniku poruku elektroničke pošte u vezi s tom odlukom, i to s iste adrese elektroničke pošte koju je ESVD upotrijebio radi slanja navedene odluke i odluke od 14. lipnja 2018.
- 5 U više je navrata, i to 14. siječnja 2019. u 17 sati i 52 minute i 18 sati i 5 minuta, a potom 22. siječnja 2019., ESVD zahtijevao od tužiteljice, putem poruke elektroničke pošte, da potvrdi uredan primitak te odluke. Na zahtjeve nije odgovoreno.

Postupak i zahtjevi stranaka

- 6 Tužbom podnesenom tajništvu Općeg suda 25. travnja 2019. tužiteljica je pokrenula ovaj postupak.
- 7 ESVD je 16. rujna 2019. podnio odgovor na tužbu.
- 8 Odlukom predsjednika Općeg suda od 17. listopada 2019. ovaj je predmet dodijeljen novoj sutkinji izvjestiteljici koja zasjeda u osmom vijeću.
- 9 Dana 5. studenoga 2019. tužiteljica je tajništvu Općeg suda podnijela repliku.
- 10 ESVD je 24. siječnja 2020. podnio odgovor na repliku.
- 11 Dana 14. veljače 2020., Opći sud (osmo vijeće) je, na prijedlog sutkinje izvjestiteljice i u okviru mjera upravljanja postupkom predviđenih u članku 89. Poslovnika Općeg suda, postavio strankama pisana pitanja, pozvavši ih da na njih odgovore u pisanom obliku.
- 12 Dana 2. ožujka 2020. stranke su podnijele svoje odgovore na pitanja Općeg suda.
- 13 Dana 21. travnja 2020. Opći sud odlučio je na prijedlog predsjednika Općeg suda i primjenom članka 28. Poslovnika uputiti predmet proširenom sastavu suda.

- 14 Aktom podnesenim tajništvu Općeg suda 28. travnja 2020. tužiteljica je podnijela zahtjev za održavanje rasprave. ESVD nije u određenom roku zauzeo stajalište o održavanju rasprave.
- 15 Tužiteljica od Općeg suda zahtijeva da:
- poništi odluku od 15. lipnja 2018. kojom ju je ESVD-ov TNSUR obavijestio da ne ispunjava sve uvjete za zapošljavanje predviđene člankom 82. UZOS-a i da se ne može zaposliti kao članica ESVD-ova ugovornog osoblja;
 - poništi odluku od 14. siječnja 2019. kojom je to isto tijelo odbilo njezinu žalbu podnesenu 14. rujna 2018. (u daljnjem tekstu: pobijana odluka);
 - naloži ESVD-u da joj isplati naknadu za različite vidove štete;
 - naloži ESVD-u snošenje troškova.
- 16 ESVD od Općeg suda zahtijeva da:
- tužbu djelomično odbaci kao nedopuštenu i djelomično odbije kao neosnovanu;
 - naloži tužiteljici snošenje troškova.
- 17 U odgovoru na repliku ESVD ističe, usto, da je tužba nedopuštena jer je podnesena nepravodobno.

Pravo

- 18 Na temelju članka 126. Poslovnika, kad je tužba očito nedopuštena, Opći sud može, na prijedlog suca izvjestitelja, u svakom trenutku odlučiti obrazloženim rješenjem, bez poduzimanja daljnjih koraka u postupku. U ovom slučaju, Opći sud, smatrajući da je na temelju sadržaja spisa predmet dovoljno razjašnjen, odlučio ga je riješiti bez poduzimanja daljnjih koraka u postupku, i to iako je tužiteljica od Općeg suda zahtijevala održavanje rasprave (vidjeti u tom smislu rješenja od 24. rujna 2008., Van Nuyghem/Komisija, T-105/08 P, EU:T:2008:402, t. 21., i od 2. prosinca 2010., Apostolov/Komisija, T-73/10 P, EU:T:2010:495, t. 11.).
- 19 U odgovoru na repliku, bez formalnog isticanja prigovora nedopuštenosti na temelju članka 130. Poslovnika, ESVD prvi put navodi da je pobijana odluka dostavljena tužiteljici 14. siječnja 2019. i da je rok od tri mjeseca za podnošenje pravnog lijeka u skladu s člankom 91. stavkom 3. Pravilnika o osoblju, produljen zbog udaljenosti za deset dana, počeo stoga teći 14. siječnja 2019. i istekao 24. travnja 2019. Tužba podnesena 25. travnja 2019. je slijedom toga nedopuštena jer je nepravodobna.
- 20 Valja podsjetiti da se na temelju članka 91. stavka 3. Pravilnika o osoblju pravni lijek Općem sudu mora podnijeti u roku od tri mjeseca od datuma obavijesti o odluci donesenoj po žalbi. S skladu s člankom 60. Poslovnika, „[p]ostupovni se rokovi produljuju zbog udaljenosti za deset dana”.
- 21 Kao prvo, valja odbiti tužiteljin argument prema kojem razlog nedopuštenosti, koji je ESVD istaknuo u odgovoru na repliku, jest novi razlog koji je nedopušten na temelju članka 84. Poslovnika.
- 22 Naime, prema ustaljenoj sudskoj praksi, rokovi za podnošenje žalbe i tužbe iz članaka 90. i 91. Pravilnika o osoblju kogentne su naravi te se odluka o njima ne može prepustiti ni strankama ni sudu na kojem je da, čak i po službenoj dužnosti, provjeri jesu li ti rokovi poštovani. Ti rokovi odgovaraju zahtjevu pravne sigurnosti i potrebi izbjegavanja svake diskriminacije ili proizvoljnog postupanja u

sudovanju (presuda od 7. srpnja 1971., Müllers/GSO, 79/70, EU:C:1971:79, t. 18., i od 30. siječnja 2013., Wahlström/Frontex, F-87/11, EU:F:2013:10, t. 32.; vidjeti također rješenje od 14. siječnja 2014., Lebedef/Komisija, F-60/13, EU:F:2014:6, t. 36. i navedenu sudsku praksu).

- 23 Kao drugo, valja primijetiti da u tužbi tužiteljica ne osporava da je 14. siječnja 2019. pobijana odluka primljena u njezin pretinac elektroničke pošte i pretinac elektroničke pošte njezina odvjetnika. Tako u tužbi ona navodi da je „[d]ana 14. siječnja 2019. ESVD-ovo tijelo za imenovanje dostavilo tužiteljici i njezinu odvjetniku svoju odluku glede žalbe podnesene 14. rujna 2018.”. U svojim očitovanjima u odgovoru na pitanja Općeg suda tužiteljica navodi da se „[t]amo [...] radi samo o informaciji glede datuma koji je naveden na samoj odluci [...], a nikako o informaciji glede njezina primitka i saznanja za istu”. Međutim, odgovor na pitanje Općeg suda kojim se poziva da „pojasni na koji je datum i kojim putem primila [pobijanu odluku]”, tužiteljica navodi da je ta odluka „upućena njoj e-mailom [...] 14. siječnja 2019. u 18:04:43”.
- 24 Isto tako, ESVD smatra da je pobijana odluka valjano dostavljena tužiteljici 14. siječnja 2019., tako da je rok za podnošenje tužbe istekao 24. travnja 2019. dok u svojim očitovanjima u odgovoru na pitanja Općeg suda tužiteljica ističe da je rok istekao 25. travnja 2019., to jest na dan podnošenja tužbe. Naime, prema tužiteljičinu mišljenju, „[a]ko bi [članak 58. stavak 1. točka (a) Poslovnika] trebao proizvesti svoje učinke i poprimiti svoj puni smisao, iz te odredbe treba radi računanja roka za podnošenje tužbe zaključiti da se radnja smatra poduzetom sljedeći dan nakon dana na koji je upućena dužnosniku”, i „[u] ovom slučaju, prvi relevantan dan jest, stoga, 15. siječnja 2019., a ne 14. siječnja 2019.”.
- 25 Tužiteljičina očitovanja u odgovoru na pitanja Općeg suda dokazuju činjenicu da se njezino računanje roka za podnošenje tužbe zasniva na pogrešci u tumačenju članka 58. stavka 1. Poslovnika.
- 26 Članak 58. stavak 1. točka (a) Poslovnika predviđa, s jedne strane, da „ako rok izražen u danima, tjednima, mjesecima [...] počinje teći od trenutka kad je neki događaj nastupio ili je poduzeta neka radnja, dan kad je nastupio takav događaj ili je poduzeta takva radnja ne računa se u rok”. Članak 58. stavak 1. točka (b) Poslovnika predviđa, s druge strane, da „rok izražen u tjednima, mjesecima [...] završava istekom dana koji, u zadnjem tjednu, zadnjem mjesecu [...], nosi jednak naziv ili jednak broj kao i dan kad je nastupio događaj ili je poduzeta radnja od koje se računa početak roka”.
- 27 Iz sudske prakse, koji je Sud uspostavio u presudi od 15. siječnja 1987., Misset/Vijeće (152/85, EU:C:1987:10, t. 7. i 8.), proizlazi da, nasuprot onome što tužiteljica ističe, nema proturječja između članka 58. stavka 1. točke (a) i članka 58. stavka 1. točke (b) Poslovnika. Doista, rok počinje teći tek na kraju dana dostave. Međutim, u slučaju kada je rok za podnošenje tužbe izražen u mjesecima, taj rok ističe na kraju dana koji u mjesecu navedenom u roku nosi jednak broj kao i dan dostave (rješenje od 12. svibnja 2009., CHEMK i KF/Vijeće i Komisija, T-190/08, neobjavljeno, EU:T:2009:154, t. 21.).
- 28 Iako je u ovom slučaju pobijana odluka valjano dostavljena tužiteljici 14. siječnja 2019., rok za podnošenje tužbe od tri mjeseca počeo je teći 15. siječnja u 00 sati i 00 minuta i istekao 14. travnja u ponoć. Produljen zbog udaljenosti za deset dana, rok za podnošenje tužbe istekao je, dakle, 24. travnja u ponoć. Iz toga proizlazi da je tužba, podnesena 25. travnja 2019., nepravodobna.
- 29 Kao treće, valja, dakle, ispitati je li dokazano da je pobijana odluka valjano dostavljena tužiteljici 14. siječnja 2019.
- 30 U tom pogledu treba primijetiti da u slučaju da se prevarila u računanju roka za podnošenje tužbe, tužiteljica osporava da je do valjane dostave došlo 14. siječnja 2019. Prema tužiteljičinu mišljenju za dan dostave odlučujući je trenutak u kojem je saznala za pobijanu odluku poslanu porukom elektroničke pošte. No, ona je „vjerojatno” saznala za predmetnu poruku elektroničke pošte tek 15. siječnja 2019. ujutro.

- 31 Valja podsjetiti, uz praksu navedenu u točki 22. ovog rješenja, da je na stranci koja se poziva na prekoračenje roka, to jest ovdje ESVD, da podnese dokaz o datumu na koji je navedeni rok počeo teći (presuda od 5. lipnja 1980., Belfiore/Komisija, 108/79, EU:C:1980:146, t. 7.; vidjeti također presudu od 30. siječnja 2013., Wahlström/Frontex, F-87/11, EU:F:2013:10, t. 33. i navedenu sudsku praksu). Ako ona nije u mogućnosti da u tom pogledu podnese potpuni dokaz, dvojba koja postoji glede trenutka u kojem je rok za podnošenje tužbe počeo teći mora ići u tužiteljevu korist (vidjeti u tom smislu presudu od 5. lipnja 1980., Belfiore/Komisija, 108/79, EU:C:1980:146, t. 7., i presudu od 9. srpnja 2020., Komisija/HM, C-70/19 P, neobjavljenu, EU:C:2020:544, t. 123.).
- 32 Dokaz da je adresat odluke mogao propisno saznati za nju može, međutim, proizlaziti iz različitih okolnosti, a osobito kada se dotična institucija oslanja ne samo na puke indicije, nego i na dokaze, što obuhvaća i one koje je pružila zainteresirana osoba kojima ukazuje da je, kao adresat, na svoju adresu elektroničke pošte primila poruku elektroničke pošte koju je vrlo vjerojatno mogla otvoriti i tako se propisno upoznati s tom odlukom (vidjeti u tom smislu rješenje od 14. siječnja 2014., Lebedef/Komisija, F-60/13, EU:F:2014:6, t. 44.). Naime, prema sudskoj praksi, činjenice na koje se jedna stranka pozove mogu biti takve da obvežu drugu stranku da pruži objašnjenje ili opravdanje, a ako ona to ne učini, moguće je zaključiti da je teret dokazivanja zadovoljen (vidjeti presudu od 17. studenoga 2016., Fedtke/EGSO, T-157/16 P, neobjavljenu, EU:T:2016:666, t. 39. i navedenu sudsku praksu).
- 33 S obzirom na prethodno navedeno, na Općem sudu je, dakle, da provjeri je li dokazano da rok za podnošenje tužbe nije istekao u trenutku podnošenja tužbe u ovom predmetu, to jest 25. travnja 2019., a što bi ipak bio slučaj da je pobijana odluka valjano dostavljena tužiteljici 14. siječnja 2019.
- 34 U tom pogledu, dostava preporučenim pismom s potvrdom primitka preko pošte, koje je predviđeno u članku 26. trećem stavku Pravilnika o osoblju, jest valjan način za dostavu. U ovom je slučaju ESVD odlučio ne koristiti se tim načinom. Međutim, taj način nije jedini moguć u vezi s dostavom upravnih odluka (vidjeti u tom smislu rješenja od 16. prosinca 2010., AG/Parlament, F-25/10, EU:F:2010:171, t. 38., i od 14. siječnja 2014., Lebedef/Komisija, F-60/13, EU:F:2014:6, t. 42.).
- 35 Konkretno, kada upravno tijelo prihvati podnošenje žalbe na temelju članka 90. stavka 2. Pravilnika o osoblju elektroničkim putem, u ovom slučaju sa službene adrese elektroničke pošte odvjetnika žaliteljice, pri čemu je kopija poslana na privatnu adresu elektroničke pošte ove potonje, legitimno je, imajući u vidu izbor tog načina komunikacije od strane same zainteresirane osobe, da to upravno tijelo može, primjenjujući načelo podudarnosti oblika, izvijestiti zainteresiranu osobu o svojem odgovoru također putem poruke elektroničke pošte poslanoj s TNSUR-ove adrese elektroničke pošte ili iz svojeg programa za upravljanje elektroničkom poštom, u ovom slučaju programa Ares, na adrese elektroničke pošte navedene žaliteljice i njezina odvjetnika (vidjeti u tom smislu rješenje od 14. siječnja 2014., Lebedef/Komisija, F-60/13, EU:F:2014:6, t. 43.).
- 36 Osim toga, iz načela zastupanja proizlazi da se u slučaju u kojem odvjetnik podnese žalbu u ime osobe koju zastupa, dostava odgovora tom odvjetniku smatra dostavom obavljenom toj osobi (vidjeti u tom smislu i po analogiji presudu od 6. svibnja 2009., Sergio i dr./Komisija, F-137/07, EU:F:2009:46, t. 125.).
- 37 Međutim, kako bi odluka bila valjano dostavljena u smislu odredaba Pravilnika o osoblju, nije potrebno samo da je priopćena svojem adresatu, nego i da mu je omogućeno da se propisno upozna s njezinim sadržajem (presuda od 15. lipnja 1976., Jänsch/Komisija, 5/76, EU:C:1976:92, t. 10.; vidjeti također presudu od 30. siječnja 2013., Wahlström/Frontex, F-87/11, EU:F:2013:10, t. 34. i navedenu sudsku praksu).
- 38 Valja utvrditi da slanje poruke elektroničke pošte ne jamči samo po sebi da će je njezin adresat doista primiti. Naime, moguće je da elektronička pošta ne dospije do njega zbog tehničkih razloga. Usto, čak i u slučaju kada poruka elektroničke pošte stvarno dospije do svojeg adresata, moguće je da do primitka

ne dođe na dan pošiljanja (presuda od 8. listopada 2008., Sogelma/EAR, T-411/06, EU:T:2008:419, t. 77.; vidjeti također u tom smislu presudu od 28. studenoga 2013., Gaumina/EIGE, T-424/12, neobjavljenu, EU:T:2013:617, t. 40., i presudu od 7. prosinca 2018., GE.CO. P./Komisija, T-280/17, EU:T:2018:889, t. 51. (neobjavljenu)).

- 39 U ovom je slučaju ESVD dokazao da je 14. siječnja 2019. poslao pobijanu odluku tužiteljici i njezinu odvjetniku i to istodobno porukom elektroničke pošte i preko programa Ares.
- 40 Iz dokaza koje je ESVD podnio također proizlazi da su radi pošiljanja pobijane odluke njegove službe upotrijebile za tužiteljicu istu adresu elektroničke pošte koja je prethodno upotrijebljena radi pošiljanja odluke od 15. lipnja 2018. protiv koje je tužiteljica podnijela žalbu, i da one nisu pogriješile prilikom unošenja navedene adrese. Osim toga, ESVD je za tužiteljčinu odvjetnika upotrijebio istu adresu elektroničke pošte s koje je taj odvjetnik 14. rujna 2018. podnio žalbu u tužiteljčino ime. Iz toga proizlazi da su adrese elektroničke pošte koje je ESVD upotrijebio radi pošiljanja pobijane odluke bile valjane adrese.
- 41 Kao što je to već spomenuto u točki 23. ovog rješenja, tužiteljica ne osporava da je pobijana odluka u ovom slučaju primljena trenutačno u njezin pretinac elektroničke pošte i u pretinac elektroničke pošte njezina odvjetnika i da se taj primitak poklapao, dakle, sa njezinim pošiljanjem 14. siječnja 2019. Tako u odgovoru na pitanje Općeg suda kojim je pozvana da „pobijana odluka”, tužiteljica navodi da je ta odluka „upućena njoj e-mailom [...] 14. siječnja 2019. u 18:04:43”.
- 42 Iz sudske prakse navedene u točki 37. ovog rješenja proizlazi da radi valjanosti dostave odluke u smislu Pravilnika o osoblju nije potrebno da se njezin adresat doista upoznao s njezinim sadržajem, nego da je bio u mogućnosti propisno se upoznati s njime. U tom pogledu dokaz da adresat odluke nije istu samo primio, nego i da je mogao propisno saznati za nju, može proizlaziti iz različitih okolnosti (rješenje od 14. siječnja 2014., Lebedef/Komisija, F-60/13, EU:F:2014:6, t. 44.).
- 43 Tako je u rješenju od 14. siječnja 2014., Lebedef/Komisija (F-60/13, EU:F:2014:6, t. 45. do 48.), Službenički sud naveo da je dokazano da je tužitelj bio u mogućnosti provjeriti svoj službeni pretinac elektroničke pošte, da je primio predmetnu poruku elektroničke pošte te da je bio u mogućnosti otvoriti i propisno se upoznati s njome, čak iako je odlučio ne otvoriti je u tom trenutku.
- 44 U ovom slučaju valja primijetiti da je odluka ESVD-ova TNSUR-a od 15. lipnja 2019., koja je predmet žalbe tužiteljice, također poslana ovoj potonjoj porukom elektroničke pošte na istu adresu elektroničke pošte. Tom se adresom elektroničke pošte tužiteljica također koristila za pošiljanje poruke elektroničke pošte svojem odvjetniku 15. siječnja 2018. u 8 sati i 40 minuta, u kojoj navodi da se upoznala s pobijanom odlukom.
- 45 Isprave koje su stranke predložile Općem sudu dokazuju, dakle, ne samo da se tužiteljica ne poziva na tehničku prepreku u zaprimanju ili na provjeru predmetnih ESVD-ovih poruka elektroničke pošte, nego i da je također bila u mogućnosti provjeriti svoj osobni pretinac elektroničke pošte i da se prije i nakon priopćavanja pobijane odluke koristila tim pretincem elektroničke pošte u okviru svoje prepiske s ESVD-om i svojim odvjetnikom.
- 46 Proizlazi da je ESVD iznio dovoljno činjenica koje dokazuju da je pobijana odluka 14. siječnja 2019. bila priopćena tužiteljici i njezinu odvjetniku i da je tužiteljici bilo omogućeno da se od tog datuma upozna sa sadržajem navedene odluke.

- 47 Konkretnije, tužiteljica ne osporava da su ona ili njezin odvjetnik imali mogućnost upoznati se s pobijanom odlukom 14. siječnja 2019. Naprotiv, tvrdi da joj se ne može predbaciti da nije provjerila svoj pretinac elektroničke pošte tijekom večeri 14. siječnja 2019. niti njezinu odvjetniku da iste večeri uopće nije postupio povodom te poruke elektroničke pošte, priznajući tako da je takva mogućnost postojala.
- 48 Naprotiv, ističe da je „ujutro 15. siječnja u 8 sati i 40 minuta ona vjerojatno saznala (za dio, to jest zadnju stranicu dokumenta) e-maila koji joj upućen na njezin privatni pretinac elektroničke pošte na kraju prethodnog dana”.
- 49 Okolnost da tužiteljica ističe da je vjerojatno saznala za predmetnu poruku elektroničke pošte zapravo tek 15. siječnja 2019. ujutro nije, međutim, kao što je to navedeno u točki 42. ovog rješenja, odlučujuća za određivanje početka tijeka roka. Iz tužiteljčina odgovora proizlazi da se oslonila na pogrešno tumačenje sudske prakse prema kojoj je datum stvarnog saznanja za odluku odlučujući za utvrđivanje datuma dostave. No, kao što je navedeno u točki 42. ovog rješenja, radi uredne dostave odluke u smislu Pravilnika o osoblju nije potrebno da se njezin adresat doista upoznao s njezinim sadržajem, nego da je bio u mogućnosti propisno se upoznati s njime.
- 50 Naime, ako bi se tužiteljčina argumentacija prihvatila, njezina bi posljedica bilo priznanje da u slučaju priopćavanja odluke bez potvrde primitka, adresat ima pravo odabrati datum na koji je u mogućnosti propisno se upoznati s njezinim sadržajem (vidjeti u tom smislu presudu od 29. studenoga 2018., WL/ERCEA, T-493/17, neobjavljenu, EU:T:2018:852, t. 63.). No, načelu pravne sigurnosti protivi se to da se početak rokova za podnošenje tužbe može prepustiti dispoziciji jedne od stranaka (rješenje od 16. prosinca 2010., AG/Parlament, F-25/10, EU:F:2010:171, t. 51.).
- 51 Budući da tužiteljica navodi da u trenutku navodne dostave, to jest 14. siječnja 2019. u 18 sati i 5 minuta niti ona niti njezin odvjetnik nisu imali nikakvu obvezu provjeriti svoje pretince elektroničke pošte, valja utvrditi da ne postoji opće primjenjiv satni interval u kojem se odluka može valjano dostaviti i izvan kojeg dostava nije valjana.
- 52 Kao prvo, prema sudskoj praksi navedenoj u točki 37. ovog rješenja, dostavu odluke koja je priopćena adresatu obilježava samo okolnost da je on u mogućnosti propisno se upoznati s njezinim sadržajem. Prema toj definiciji, činjenica da je dostava uslijedila ujutro, u podne, navečer ili čak po noći nije, dakle, relevantna. Ako je adresatu omogućeno da se propisno upozna sa sadržajem odluke koja mu je priopćena kasno navečer, odluka mu je dostavljena u tom trenutku. Ako je adresat u mogućnosti propisno se upoznati sa sadržajem odluke tek sljedeći dan ili kasnije, odluka mu je dostavljena tek u tom trenutku.
- 53 Kao drugo, Opći sud primjećuje da bi bilo nemoguće s potrebnom pravnom sigurnošću utvrditi satne intervale tijekom kojih bi se dostava smatrala valjanom i isključiti druge satne intervale. Naime, dostupnost mogućih adresata i njihova sposobnost priključivanja može se znatno razlikovati. U tom pogledu valja naglasiti da je rokove za podnošenje tužbe zakonodavac odlučio izraziti u danima, tjednima i mjesecima, a ne u satima, što potvrđuje da zakonodavac ne pridodaje važnost tome da je dostava obavljena unutar određenog satnog intervala.
- 54 Kao treće, ne bi uostalom bilo dosljedno utvrditi takav satni interval za dostavu porukom elektroničke pošte, dok se dostava preporučenim pismom može, načelno, obaviti, u bilo kojem trenutku dana. Naime, satnica za uručenje preporučene pošte ovisi prije svega o poštanskim mehanizmima. Kako bi se što više povećali izgledi da se preporučeni dopis doista uruči, danas barem nije neuobičajeno da se dostava obavlja rano ujutro ili na kraju dana. Pitanje je li dob dana odgovarajuća nije odlučujuće za utvrđivanje valjanosti dostave, ako adresat primi dokument za dostavu.

- 55 U tom pogledu iz članka 58. stavka 1. točke (b) Poslovnika proizlazi da glede radnji, o kojoj treba dati obavijest, rok za podnošenje tužbe počinje teći od isteka dana na koji je obavijest dana, neovisno o satu u kojem je obavijest o pobijanoj radnji uslijedila (vidjeti u tom smislu i po analogiji presudu od 15. siječnja 1987., *Misset/Vijeće*, 152/85, EU:C:1987:10, t. 7., i rješenje od 11. lipnja 2020., *GMPO/Komisija*, C-575/19 P, neobjavljeno, EU:C:2020:448, t. 30.).
- 56 Naposljetku, te smatrajući da je primitak pobijane odluke dokazan u ovom slučaju (vidjeti točke 23., 40. i sljedeće ovog rješenja), samo bi prepreke koje su obuhvaćene situacijom tužiteljice i njezina odvjetnika, koje bi ih spriječile da saznaju za pobijanu odluku 14. siječnja 2019. nakon što su je primili, mogle dovesti u pitanje zaključak da im je također omogućeno da propisno saznaju za nju na taj datum. Uzimajući u obzir činjenice koje je ESVD iznio glede dostave pobijane odluke tužiteljici i njezinu odvjetniku porukama elektroničke pošte i preko programa Ares, kao i činjenicu da je primitak pobijane odluke dokazan u ovom slučaju, tužiteljica je morala, dakle, navesti moguće razloge zbog kojih ni ona ni njezin odvjetnik nisu bili u mogućnosti propisno se upoznati s pobijanom odlukom primljenom 14. siječnja 2019. (vidjeti u tom smislu i po analogiji presudu od 17. studenoga 2016., *Fedtke/EGSO*, T-157/16 P, neobjavljen, EU:T:2016:666, t. 41.).
- 57 Međutim, tužiteljica nije pružila nikakvo pojašnjenje u tom pogledu, unatoč pitanjima koja je Opći sud postavio. Naprotiv, ona je samo navela da je „vjerojatno“ saznala za ESVD-ove poruke elektroničke pošte tek 15. siječnja 2019. i da smatra da prije tog trenutka nije bila obvezana provjeriti svoj pretinac elektroničke pošte. Štoviše, ona nije osporavala to da ju je u tom trenutku zastupao odvjetnik koji je ESVD-ovu poruku elektroničke pošte primio na isti datum, to jest 14. siječnja 2019.
- 58 Slijedom navedenog i uzimajući u obzir ono što je navedeno u točkama 31. i 32. ovog rješenja, Opći sud zaključuje da je, vodeći računa o dokazima koje je podnio ESVD i okolnosti da tužiteljica nije podnijela nikakav dokaz koji bi upućivao na to da su ona i njezin odvjetnik bili spriječeni propisno se upoznati s porukama elektroničke pošte primljenima 14. siječnja 2019., valja utvrditi da je ESVD ispunio teret dokazivanja. Prema tome, dokazano je da tužiteljica nije samo primila pobijanu odluku 14. siječnja 2019., nego i da joj je također omogućeno da se propisno upozna s njom na taj datum.
- 59 Valja zaključiti da je u smislu sudske prakse navedene u točki 37. ovog rješenja pobijana odluka valjano dostavljena tužiteljici 14. siječnja 2019.
- 60 U tim okolnostima i primjenom načina za računanje roka objašnjenog u točkama 26. do 28. ovog rješenja, tužba podnesena 25. travnja 2019. jest nepravodobna.
- 61 Proizlazi da tužbu treba odbaciti kao očito nedopuštenu.

Troškovi

- 62 U skladu s člankom 134. stavkom 1. Poslovnika, stranka koja ne uspije u postupku dužna je, na zahtjev protivne stranke, snositi troškove. Budući da tužiteljica nije uspjela u postupku, valja joj naložiti snošenje troškova sukladno ESVD-ovu zahtjevu.

Slijedom navedenog,

OPĆI SUD (osmo prošireno vijeće)

rješava:

1. Tužba se odbacuje kao očito nedopuštena.

2. Osobi TO nalaže se snošenje troškova.

U Luxembourggu 31. srpnja 2020.

Tajnik
E. Coulon

Predsjednik
J. Senningsen